

Tác giả đến Hoa Kỳ năm 1984, hiện là công dân cư trú ở California. Nghề nghiệp: kỹ sư điện tử tại Intel Cooperation. Bài viết về nhân vật của Mẹ đến tiên của cô là “Vui Buồn Thuở Ấy”. Bài mới viết cho biết thêm cô là thùy nhân nhân và kể lại câu chuyện xúc động: Mẹ chuyện tửu vật bị nhân bị hiếp cận sẵn đũa và vào lúc tử tử cùng quẩn hết chấy nĩa thì thảy lá của Mẹ...

Lên đến tiên tôi có ý định viết chuyện này là năm 1989. Năm đó, công nhân Mẹ xông vào tranh cãi với vị công nhân đàn ông đã đến lá của Mẹ ngay trên thềm toà nhà Quốc Hội trong buổi họp tháng năm của đảng Cộng Hoà. Lúc đó tôi đã nghe nhiều bàn tán về sự kiện này từ phía chúng tôi cũng như phe đối lập. Ngày đó tôi vào mặt tử nghiệp đi học, cha đến ý nhiều đến nhân sinh hoạt chính trị xã hội chung quanh, nhưng trong lòng tôi đến nhiên dâng lên một cảm xúc gần như là tiếc cho người đàn ông đã làm hành động đó. Nếu ông ta từng nhìn lá của Mẹ qua đôi mắt của tôi và của hàng triệu trẻ em bị đến ng thùy nhân vào buổi sáng mùa hè năm ấy, không biết ông ta có hành động khác đi chăng?

Đêm trung tuần tháng 7 năm 1983 biết đến khá êm. Con thùy nhân nhũ đũa kín người đã ra khỏi phòng quây tụ đến công nhân 24 tiếng. Tôi đã hiểu quen với mùi hôi tanh làm giết trong thùy nhân nên cảm thấy hơi nhộn nhạo, người bố gần nhìn cô em gái nằm bên cạnh đang mê man vì say sóng. Người công nhân nhìn lên bầu trời đang chuyển dần từ màu xám sang màu đen thẫm, tôi thẫm công nhân nguy hiểm cho đến công nhân bình an. Cảm ơn trời, biển khá êm, con tàu không vấp vã mà chầm chầm lên hướng xuồng theo từng đợt sóng. Tiếng khóc của con nít, tiếng cầu nhau than thở, tiếng chửi thề cũng lắng dần khi mặt người chìm vào giấc ngủ một m...

Hình như tôi có thiếp đi một lúc vì khi tôi giật mình choàng dậy thì sự hoảng sợ đã chấp xuồng chung quanh. Bác tài công đang hiểu kêu mồm người lái phà và các thanh niên khác dùng biết biết kín khoang thùy nhân nĩa mặt người đang nằm chen chúc. Chiếc đèn măng xông duy nhất trong phòng máy bị tắt từ phút sau khi bác tài công ra lệnh:

- Tắt đèn! Tắt hết đèn đi!!!

Lắng nghe những tiếng thì thảo trao đến một lúc tôi mặt hiểu ra rằng tàu chúng tôi đang bị tàu cướp Thái Lan đuổi bắt. Chúng tôi phải tắt hết đèn chấy xuyên vào biển đen trong khi tàu Thái ra sự cản trở theo. Công tàu đến công nhân tuy đến đến im lặng, nhưng đến bé vào lên tiếng khóc phẫn bị biết miến ngay. Không biết lúc đó tôi còn trẻ quá, đến đến quá, có nhiều tin tưởng quá, hay vì cảm xúc của tôi đã tê đến đi, nên tôi không thấy sợ hãi lắm. Tôi gần như không cảm đến sự hãi hùng của hàng triệu trẻ em đang lo ngại trong khoang thùy nhân biết kín. Tôi chầm thảy khó thở vô cùng; tôi chầm thảy như gánh cho em tôi đang mê man, chầm nó không phải cảm thấy sự nguy hiểm thảy chấy chấy không kham nĩa mà tôi đang chấy; tôi chầm biết từ như ráng lên, ráng lên; và tôi không ngừng công xin Thần, Chúa, Phật, và tất cả những đến đến thiêng liêng của vũ trụ chúng tôi...

Chúng tôi chåy vòng vå ngay truåc mũi tå thån trong suåt måt đåm, và bình minh tåi då không ai mong đå. Nhång tia sáng đã quét đi màn đåm đang che chå chúng tôi. Bác tài công buång nhång câu chåi thå uåt hån khi khoång cách giåa bån cåp và chúng tôi thu ngån trong khoånh khåc... Råi tåi låi nghe bác låi chåi, nhång lån này đåm vå ngåc nhiên pha chút vui mång:

- ĐM, hình nhå tåi nó bå đi hå båy?

Tåm båt båt khoang đåc hé ra cho chúng tôi khåi chåt ngåp, và qua cái khe hå nhå đó, måt con cá nhå xíu bång ngón tay cái đã phóng vào thuyån, råi xuång ngay cånh tåi. Tôi ngåc måt cå nhìn nhång vì đang ngåi båp trong khoang thuyån nên tôi chång thåy đåc gì ngoài måt mång tråi đång sáng đån.

Bång bác tài công và nhång nguåi trong phòng máy trên cao våt la lån:

- Có tàu! Có tàu lån đång xa kia!

- Tàu gì våy? Våi tråi cho không phåi tàu Liên Xô!

Chúng tôi nhå đåc håi sinh, ai cũng nhå må lên nhìn nhång vì lúc đó chiåc tàu kia chå là måt đåm nhå xa nên tôi chåa thåy gì cå. Vài phút sau, có tiång máy råi måt chiåc máy bay tråc thăng nhå bay qua. Ngåi trong thuyån la hét nhå điên cuång, nhiåu ngåi đàn ông cåi áo phåt lia låa nhång máy bay chå lån vài vòng råi... måt hút. Dù sao chúng tôi cũng có måt tia hy vång å chân tråi, chúng tôi våi nhå må cái chå må tít đång xa mà chåy tåi. Và chiåc tàu kia hình nhå cũng đang chåy vå phía chúng tôi vì nó càng ngày càng lån đån.

Và, suåt đåi tåi så không bao giå quên giây phút đó, giây phút ngåi đàn ông ngåi trên cao la låc giång:

- Thåy råi! Thåy cå Må råi!!!

Nåc måt ông råa trên khuôn måt khåc khå låm lem đåu máy. Måi ngåi đång båt lên làm thuyån chao månh. Chúng tôi đã thåt så đåc sång!

Chiåc tàu våt chúng tôi là måt hàng không måu hå må cåa Må. Nó to nhå måt toå nhà måi måy tång, nhång ngåi lån đåu tiên phåi leo thang dây xuång đå đåm con nåt và nhång ngåi yåu såc lên tråc. Em tôi đã tånh đåy nhå måt phép lå và chúng tôi bám vào thang dây, dò tång båc leo lên boång tàu. Vå à lên tåi nåi, måi ngåi đåc trao måt ly såa và måt trái táo tråc khi tå tåp trong måt góc boång. Và ngåc nhiên thay, trên tàu đã có cå tråm ngåi Viåt Nam chåy ra mång chúng tôi. Thì ra chiåc tàu Må này våa måi våt måt thuyån våt biån khác ngày hôm tråc. Sau khi måi ngåi đã lên tàu lån, nhång nguåi lån Må tåi xång lên chiåc thuyån mà chúng tôi vå råi khåi råi chåm lå đåt. Đång trên boång tàu nhìn våi theo chiåc thuyån nhå xíu đång båc chåy và trôi đån ra xa, biåt rång mình vô cùng may mån, nhång lòng tôi vån thoång chút ngåm ngåi...

Tång cång thuyån nhân đåc cåu tå hai chiåc ghe vuåt biån lên tåi gån hai trăm năm måi ngåi. Håi đó, tiång Anh cuå tôi kém và tính tình nhåt nhåt nên không dám håi han nhång ngåi

lính ở trên tàu. Tôi chỉ nghe nói là chiếc hàng không mẫu u hòm này đang trên đường đi công tác ở Phi Luật Tân. Họ đã nhìn thấy tàu chúng tôi từ rất xa và quyết định đi check qua để gặp chúng tôi. Chiếc trực thăng bay qua trước khi tàu đến cũng là do vụ thủy nạn trước đã gọi tôi đi xem xét tình trạng của chúng tôi.

Không hiểu vì sao mà trên tàu có số mũ t s qu áo cũ. Chúng tôi được phép là những thợ t m m c được để thay đổi hàng ngày. Khi mũ áo đã qua số là của chúng ta cũ những người lên trước nên chỉ còn toàn những thợ khó m c. Tôi nhớ là hai cái áo to bằng quần áo khố của tôi, và mũ t áo li n qu n màu xanh bó sát. Chúng tôi, tôi và vô cùng sung sướng vì chiếc mũ g n nh hoang đường nay đã thành sự thật: tôi đã trốn thoát khỏi Việt Nam và đang ở trên tàu M.

Ngày đó tôi vẫn ở học xong trung học. Sau 8 năm đối kháng sau bức màn sắt của Cộng Sản, thợ chúng tôi học như quên mất có mặt thế giới bên ngoài. Trong những ngày trên tàu M tôi đã gặp lại những hàng hành đường lịch sử, những công nhân ái quốc như đã bị mất trong xã hội này và ra đi. Những ân nhân của chúng tôi ân cần đến tận tình chi tiết nhất, mất trong những việc đầu tiên họ làm là phát phong bì, giấy bút cho chúng tôi viết thư báo tin cho người thân. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ chiếc phong bì màu xanh nhạt có hình chiếc hàng không mẫu u hòm và tên tàu ở góc, tôi vẫn còn nhớ ánh mặt trời ngấm của những ngày trên tàu nhìn chúng tôi như ch khác, bề phò dò ng bước lên tàu.

Suốt thời gian trên tàu tôi vô cùng ái ngại cho những người lính và những sĩ quan đã trốn không biết bao nhiêu công sức để lo cho hơn hai trăm người chúng tôi. Vì hàng không mẫu u hòm là đơn vị quân sự nên chúng tôi không được phép ra khỏi phòng của buồng tàu. Mọi người đều được phát mũ t t m chẵn để màu xám, loại chẵn nhà binh M mà tôi đã thấy trước năm 1975. Chăn rất tốt và khí hậu Thái Bình Dương vào mùa hè khá mát mẻ những chúng tôi phải nằm ngay trên boong và gió thổi lộng khi tàu chuyển nhanh nên ban đêm vẫn lạnh. Tôi ngủ được rất ít những chính vì thế tôi càng có cảm giác những kiến thức tâm sự những người trên tàu. Sáng sớm tôi vẫn thức dậy đã thấy người ta đang lăng xăng dọn thức ăn sáng cho chúng tôi. Mất mấy tiếng mới có bữa sáng nóng đùng đùng nên chỉ vài tiếng sau là họ lại lo bữa ăn trưa, rồi ăn tối. Thức ăn quá lạ miệng nên tôi không thấy ngon, ngay cả trái chuối cũng khác Việt Nam, những tôi nhớ nhất là ly cà phê đầu tiên trên tàu. Đã từng nghe nói những ly cà phê đen sánh quỳ và sữa đặc ở Việt Nam, tôi ngạc nhiên lắm khi nghe những người bạn nói về cà phê M pha sữa. Thật tình, cà phê sao chua lè và trong veo, ý nghĩa là nước giở của cà phê Việt Nam!

Vẫn để dành sinh cho hơn hai trăm người chen chúc trong không gian nhỏ hẹp nhất là kinh khủng. Thu thập đoàn phi dùng nylon đen che thành mấy phòng tắm quay mặt ra biển, nhà vệ sinh cũng là nylon đen quây quanh mấy thùng sọt to. Mọi sáng nhân viên trên tàu cùng chúng

tôi d n d p, và tôi không th y ng i nào t thái đ khó ch u cho dù trong khi làm nh ng vi c c c nh c nh t.

M y ngày ng n ng i trên tàu mãi mãi là m t trong nh ng k ni m khó quên nh t trong đ i tôi. Trên chi c hàng không m u h m hùng vĩ đó, tôi đã đư c xem c nh tàu ch xăng xáp vào ti p nhiên li u cho tàu l n ngay trên bi n, đã đ c ch ng ki n nh ng sinh ho t hàng ngày quy c r m r p nh m t trong gu ng máy nh ng đư c th c hi n b i h i đoàn đ y p tình ng i. Tôi nh nh nhân viên trên tàu ngoài nhi m v riêng h còn ph i chăm sóc đ th cho chúng tôi, và ph i lo r t nhi u gi y t cho th t c g i chúng tôi vào tr i t n n Thái Lan. B n r n v y nh ng không khí trên tàu luôn m cúng và thân tình. Tôi v n nh l chào c m i sáng, đ m ng i t n n đ ng sát bên thu th đoàn cùng l ng nghe qu c ca Hoa K vang v ng. Tôi v n m ng t ng đư c c m giác bàng hoàng khi nhìn lá c Hoa K bay l ng l ng trên b u tr i xanh bi c cu Thái Bình D ng mà t nh không bi t mình s ra sao n u chi c tàu này đ n tr ch m t vài ti ng trong bu i bình minh hôm tr c...

M i bu i chi u khi công vi c đã xong, ng i trên tàu túa ra trò chuy n v i chúng tôi. T v sĩ quan trong đ ng ph c tr ng toát t i anh thu th trong đ ng ph c xanh, ai cũng ân c n vui v . H đũa gi n v i con nít, trò chuy n v i m i ngu i, c l ng nghe nh ng câu ti ng Anh v ng v cu chúng tôi đ tìm hi u xem chúng tôi có c n thêm gì hay không. Đ chúng tôi gi i khuây, h còn căng màn chi u phim. Tôi nh mãi cu n phim đó là phim Đ i p viên 007 James Bond v i t a đ "For Your Eyes Only". Gi a tr i đêm l ng l ng ngàn ánh sao, trên con thuy n băng băng xuyên vào bi n đen, nh ng hình nh r c r ch p t t trên màn nh vĩ đ i làm tôi m m m ng t ng nh mình đang trôi trong đêm hoa đ ng th n tho i c a m t gi c m k di u... .

Nh th đó, tôi đã may m n g p đư c cái đ p đ nh t cu n c M tr c khi đ t chân t i đ t n c này. Tôi đ n M v i vài đô la và m y b qu n áo t i tàn nh ng gia tài cu tôi là lòng c m m n sâu xa v i m t mi n đ t giàu tình ng i, cùng v i hoài bão s c g ng s ng cho x ng đáng v i s hy sinh cu gia đình, v i s may m n mà Th ng Đ đã nh nh ng "s gi " trên tàu M đ m đ n cho chúng tôi.

Nh ng b i r i vì ngôn ng , nh ng tr ng i khi h i nh p đôi khi có làm tôi bu n n n, nh ng tôi th y quay qu t nh t là nh ng khi nh v Vi t Nam. Nh ng chuy n nh nh t nh khi đi ch Vi t Nam, nhìn ng i ta x m soi tìm cho đ c nh ng trái tuy t h o nh t trong đ m nh n m ng t i nh p c ng t Á châu cũng làm tôi bù ngùi. Tôi nghĩ đ n nh ng trái h i có tì v t mà không ai th m mua kia cũng có th là hàng xu t kh u t Vi t Nam, là tinh hoa ch t ra t quê h ng nghèo nàn c a tôi, là lo i hàng "xu t kh u" mà ng i đi làm bình th ng nh cha m tôi không bao gi mua n i.

Tuy thế, vẫn đừng quên nhốt tôi gộp phôi trên đất Mẹ là một chuyện tôi chưa hề nghĩ tới: đó là tình cảm của tôi với nòi c Mẹ đã làm tôi hoang mang. Ngay từ nhỏ, những câu tục ngữ như "Con không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nhà nghèo" đã thấm sâu vào lòng tôi. Cho dù tôi biết chắc rằng tôi không liúu mà ng vất vả vì miếng cơm manh áo, tôi ra đi không phải vì tôi chê mẹ. Với t Nam nghèo khó, những trong trí óc cụ một thiúu n đang trờng thành một mình trên miền đất mới, tôi cảm thấy gợn nh... có lẽ khi thấy mình càng ngày càng quen với đời sống mới và thấy sự yêu mến quê hương tha hai này. Có lẽ cảm giác đó giống như đứa con nuôi cụ một gia đình giàu có, một ngày kia trở về quê cũ và cảm thấy băn khoăn khi bắt gặp mình ngỡ ngàng, xa lạ trước cha mẹ ruột nghèo nàn xưa xí.

Không hiểu may mắn hay không may cho tôi là khi chiến tranh Việt Nam đang diễn ra thì tôi còn nhỏ. Vì thế, trong lòng tôi không có cảm giác hối hận và đau đớn của nhiúu người lớn khi bắt "đồng minh Mẹ bỏ rơi". Khi tôi nghe vài người nói rằng nòi c Mẹ cứu mạng chúng ta không phải vì họ tốt mà vì họ có trách nhiệm với người Việt, tôi hiểu tại sao họ nghĩ thế những tôi không cảm động. Tôi kính trọng suy tư riêng cụ một người, những riêng tôi, tôi thấy cái tinh túy cụ hiểu phải chăng quí giá vất vả khi những nhiệm kỳ thế ng hay đồng phái. Tinh túy đó đến từ những người dân Mẹ. Có lẽ tình cảm cụ tôi với nòi c Mẹ đã thành hình từ lúc nhìn con tàu mang lá cờ Mẹ lớn dần từ phía chân trời trên Thái Bình Dương, từ khoảnh khắc thấy người lính Mẹ ôm chặt em bé nhúp nhúa ói mẹa vào lòng để đem lên tàu, từ khi anh thấy thân cận dùng con dao nhỏ cắt bớt chiếc dép cao su cho vớa chân tôi, từ hình ảnh người sĩ quan trong bộ đồng phục trẻ ng toát đang xôn quôn, gờ lưng kéo dây ghim cho thuyén nh đồng yên để chúng tôi bước lên bãi biển Thái Lan, từ hình ảnh những người Mẹ đồng một hàng dài lúu luyén đổi theo đám thuyén nhân chúng tôi đang lạc đi vào trời mà còn cảm ngoái lại nhìn qua làn nòi c một.

Tôi tin rằng không phải vì thuyén trẻ ng nghĩ rằng người Mẹ có trách nhiệm với chúng tôi, hay vì sự may mắn khi con cá nh nhúy vào tàu mà chúng tôi động c vớ. Nòi c Mẹ có quyén không cho phép chiếc hàng không mởu hóm đi chớch hời để cứu người, giống như bao con tàu khác đã làm ng vất vả những chuyến vất vả biên kém may mắn. Hơn nữa, những gì không thấy không thấy tôi lâu bền, cho nên tình cảm ban đầu cụ tôi với nòi c Mẹ sẽ một đi nưú tôi không càng ngày càng thấy Hoa K là một đất nòi c bao dung. Tôi không nghĩ rằng - hay mong rằng - nòi c Mẹ là hoàn hảo; những với tôi nưú c Mẹ là một dòng sông mệnh mông, đôi khi cũng đem theo rác d, đôi khi cũng dýy sóng nguy hiểm, những dòng sông đó đã rằng lòng đem nòi c và phù sa đến cho những người cây đến từ khắp nơi có cảm hời để trái ng t.

Người sống lâu ngày trong bình an, sung sướng thế ng quên rằng mình may mắn. Người đàn ông đất lá c Mẹ trên thóm nhà Quốc Hời chớch nh đến những rác rới trong dòng sông, chớc ông ta không hiểu rằng chớ Hoa K ông ta mới dám chà đạp quốc kỳ ngay trước toà nhà lập pháp mà không sợ rằng mình sẽ "ra đi không có ngày về". Ông ta chớch chớ không biết

Tình Nghĩa, Nghĩa Tình

Tác Giả: Khôi An.

Thứ Bảy, 27 Tháng 12 Năm 2008 06:44

rõng lá cò đó đã khiến hời tởc Thái Lan buông chúng tôi, đã quyở tở nh gĩa a cuở c sỏng bình an ở Hoa Kỏ và cái chỏt - hay mỏt cuở c sỏng nô ở trên xỏ Thái đẩu khỏ hỏn cỏ cái chỏt - cuở hỏn mỏt trăm ngỏ ở trên chiở c thuyởn vỏỏ t biên vào mỏt ngày hè năm 1983.

Thởi gian trôi qua. Tôi đã ởn lên và đã hiởu ra rõng tôi không hỏ phỏi chỏn ở a gĩa a quê hỏỏng thỏ nhỏt Viỏt Nam và quê hỏong thỏ hai Hoa Kỏ. Tôi yêu mỏn đỏt nỏỏc Hiỏp Chỏng Quỏc Hoa Kỏ đã cỏu mang tôi, cho cây tôi ởn lên thành mỏt cây quýt ngỏt, và đỏt nỏỏc này không hỏ phiỏn hà khi tôi đem chia xỏ trái ngỏt đó vỏi nỏi tôi sinh ra. Tôi đẩu phỏi là cá hỏi mà phỏi chỏn ở a gĩa ã sông và biỏn? Tinh thỏn cuở nỏỏc Mỏ luôn khuyỏn khích mỏi ngỏỏi gỏp sỏc làm thỏ gĩa i tởt đỏp hỏn và tôi sỏ làm nhỏ thỏ. Tôi sỏ cỏ gỏng đỏ bỏng cách này hay cách khác, trao ởi nhỏng may mỏn và cỏ hỏi mà tôi đã đỏỏc trao. Hy vỏng là tôi sỏ gỏp phỏn đỏ mỏt ngày nào đó ngỏỏi dân Viỏt Nam không còn phỏi tìm cách ra đỉ cho dù phỏi trỏ giá bỏng tính mỏng hay nhân phỏm.

Tôi yêu Viỏt Nam đã sinh thành ra tôi và tôi yêu Hoa Kỏ đã duởng đỏc tôi. Đôi khi tôi tởn mỏn phân tích tình cỏm cuở mình: vỏi Viỏt Nam là tình, vỏi Hoa Kỏ là nghĩa... Rỏi tôi ởi loay hoay tở hỏi có phỏi nhỏ vỏy không, hay là ngỏỏc ởi? Cuỏi cùng tôi bỏt cỏỏi, nghĩ mình thỏt là ởn thỏn, bỏi vì tình cỏm đẩu cỏn gỏi phân loỏi và đỏt tên.

Mùa Giáng Sinh 2008